

Sygn. akt VII U 540/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Piotrowska

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury i rekompensatę

na skutek odwołania J. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 5 lutego 2016 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do ustalenia wysokości należnej ubezpieczonej emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz.U. 2008 nr 237 poz. 1656 ze zm.)

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05 lutego 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił wysokość emerytury J. Ł. i podjął wypłatę emerytury od dnia 01 grudnia 2015 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż ubezpieczona nie ma prawa do rekompensaty, gdyż udowodniła jedynie 14 lat 4 miesiące i 15 dni okresów składkowych pracy w warunkach szczególnych, zamiast wymaganych 15 lat (k. 19 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona J. Ł., wnosząc o jej weryfikację i uznanie okresu pracy w warunkach szkodliwych od 01 lutego 1984 r. do 01 stycznia 1987 r. oraz naliczenie emerytury z uwzględnieniem rekompensaty(k. 2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wykazując, iż zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 24 ust. 1 a pkt 9 i art. 25 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej. Decyzją odmówiono jednocześnie prawa do emerytury z rekompensatą na podstawie art. 2 pkt 5 i art 21 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych. Organ rentowy argumentował również, że rekompensata jest formą odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących przed 2009 r. dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury w niższym

wieku emerytalnym, nawet jeśli tego prawa nie zrealizowała. Per analogiam prawa do rekompensaty nie ma osoba, która nie przeszła na emeryturę pomostową mimo spełnienia warunków. Zgodnie z w/w przepisami prawo do rekompensaty przysługuje osobie, która jest objęta systemem zdefiniowanej składki, która przed osiągnięciem wieku emerytalnego nie nabyła prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia, ale nie nabyła prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z powyższych względów pozwany odmówił przyznania ubezpieczonej emerytury z rekompensatą, ponieważ na dzień 01 stycznia 2008r. nie udowodniła wymaganych 15 lat w szczególnych warunkach, lecz 14 lat i 4 m-ce i 15 dni. Do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczono okres od dnia 01.01.1991 r. do dnia 31.08.2006 r. - z tytułu zatrudnienia w (...)w G. na stanowisku pielęgniarki na oddziale anestezjologii - praca wymieniona w wykazie A, dział XII ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz z wykazie A dział XII ust. 1 zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej – na podstawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (k. 3 akt sprawy)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2015 r. ubezpieczona J. Ł., ur. (...), złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę.

Dowód: wniosek k. 1-3 akt ZUS

Decyzją z dnia 10 grudnia 2015r. ubezpieczonej przyznano prawo do okresowej emerytury kapitałowej od 26 listopada 2015r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (60 lat i 9 miesięcy), zawieszając jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia.

Decyzją z tej samej daty przyznano ubezpieczonej przyznano prawo do emerytury w kwocie zaliczkowej, również zawieszając jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia.

Dowód: decyzje z 10.12.2015 r. k. 10-13 akt ZUS,

W dniu 21 grudnia 2015 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym świadectwo pracy wraz z wnioskiem o wypłatę emerytury i ponowne naliczenie świadczenia z rekompensatą.

Dowód: wniosek k 14, świadectwo pracy k. 18

W okresie od 01 sierpnia 1978r do 21 grudnia 2015 r. ubezpieczona J. Ł. była zatrudniona w Uniwersyteckim Centrum (...) na stanowisku pielęgniarki, od 01 marca 1986 r. starszej pielęgniarki. Od dnia 01 sierpnia 1978 r. do dnia 31 grudnia 1986r. pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy, od dnia 01 stycznia 1987 r. do dnia 31 grudnia 1990r. w wymiarze 1/2 etatu, następnie od 01 stycznia 1991 r. do 21 grudnia 2015 r. ponownie w pełnym wymiarze czasu pracy.

W początkowym okresie zatrudnienia ubezpieczona wykonywała pracę pielęgniarki na Oddziale Urologii. Od dnia 01 lutego 1984 r. ubezpieczona została przeniesiona na Oddział Anestezjologii, kierowany przez dr A. G.. W tym czasie na Oddziale Anestezjologicznym były braki kadrowe, a dla ubezpieczonej była to forma awansu. Ubezpieczona od początku pracy na tym oddziale uczestniczyła w procedurach anestezjologicznych. Do jej obowiązków należała codzienna praca na sali operacyjnej - tj. obsługa ok. 4-5 zabiegów. Zadań ubezpieczonej jako pielęgniarki anestezjologicznej należało przygotowanie pacjenta do znieczulenia na sali operacyjnej, przygotowanie sprzętu, asysta przy znieczuleniu, oddanie pacjenta na oddział pooperacyjny. W okresie do 01 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1986 r. ubezpieczona wykonywała obowiązki pielęgniarki anestezjologicznej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Od dnia 01 stycznia 1987r., na wniosek ubezpieczonej motywowany trudną sytuacją rodzinną, ubezpieczonej zmniejszono wymiar czasu pracy do 1/2 etatu. W niepełnym wymiarze czasu pracy ubezpieczona pracowała do 31 grudnia 1990 r.

Dowód: świadectwo pracy k. 18 akt ZUS, opinia z 16.03.1998 r. k. 11 akt sprawy, pismo z 03.06.1997 r. k. 12 akt sprawy, wniosek o zmniejszenie wymiaru czasu pracy k. 9 akt osobowych, wniosek o zwiększenie wymiaru czasu pracy k. 11 akt osobowych, zeznania świadków B. P. protokół skrócony k. 46-47, J. C. protokół skrócony k. 47, M. S. protokół skrócony k. 47-48 - płyta CD k. 49, zeznania świadków A. G. protokół skrócony k. 56- 57, A. B. protokół skrócony k. 57 - płyta CD k. 59, zeznania ubezpieczonej protokół skrócony k. 46 i 57 - płyta CD k. 49 i 59

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat 4 miesięcy i 15 dni okresów składkowych, zaliczając do okresów pracy warunkach szczególnych jedynie okres zatrudnienia w Uniwersyteckim Centrum (...) w G. od 01 stycznia 1991 r. do 31 sierpnia 2006 r. na stanowisku pielęgniarki w oddziale anestezjologii, wynikający ze świadectwa pracy.

Dowód: świadectwo pracy k. 18 akt ZUS, raport ustalenia uprawnień do świadczenia k. 16 akt ZUS

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 05 lutego 2016 r. ZUS ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od 01 grudnia 2015 r., nie uwzględniając wniosku ubezpieczonej o przyznanie emerytury z rekompensatą z uwagi na brak 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: decyzja z 05.02.2016 r. k. 19-20 akt ZUS

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach osobowych, jak też w aktach pozwanego organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego - w tym wynikającego z art. 244 i art. 245 k.p.c.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: B. P., J. C., M. S., A. G. i A. B.. Przesłuchani w sprawie świadkowie pracowali z odwołującą się w spornym okresie (A. G. i A. B. byli bezpośrednimi przełożonymi ubezpieczonej na Oddziale Anestezjologicznym), dzięki czemu posiadali wiedzę o warunkach pracy ubezpieczonej. Ich zeznania pozwalały w sposób wiarygodny ustalić rzeczywisty charakter pracy skarżącej w spornym okresie.

Także zeznania odwołującej się Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spójne, konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Twierdzenia ubezpieczonej znalazły potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków - współpracowników odwołującej się oraz w wiarygodnej dokumentacji źródłowej, które Sąd również uznał za wiarygodne z uwagi na brak jakichkolwiek uzasadnionych podstaw, aby odmówić im właściwego dla nich waloru dowodowego.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy J. Ł. przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W myśl art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2015.965 t.j.), dalej ustawa o emeryturach pomostowych, rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu

podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Zgodnie z art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2015.965 t.j.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 23 ust. 1 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W literaturze podkreśla się, że wykładnia art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdu wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX)

Bezsporne w sprawie było, że odwołująca się nie nabyła prawa do emerytury pomostowej ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016.887 t.j.), dalej: ustawa, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach

stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczona J. Ł. domagała się ustalenia, że w okresie od 01 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1986 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania jej rekompensaty.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl § 21-23 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udowodniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Skoro więc w niniejszej sprawie organ rentowy wskazywał na brak możliwości zaliczenia ubezpieczonej wnioskowanego okresu - od 01 lutego 1984 r. do 31 grudnia 1986 r. - z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zasadnym stało się ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczoną w powyższym okresie była wykonywana w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach, wszelkimi środkami dowodowymi tj. na podstawie zeznań świadków, zeznań samej ubezpieczonej oraz dowodów z dokumentów przedłożonych przez ubezpieczoną.

Analiza stanu sprawy daje podstawę do stwierdzenia, iż ubezpieczona będąc zatrudnioną w Uniwersyteckim Centrum (...) w G. również w okresie od 1984 r. do 31 grudnia 1986 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace pielęgniarki na oddziale anestezjologii, czyli wykonywała prace wymienione w wykazie A dział XII (w służbie zdrowia i opiece społecznej) poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Powyższe okoliczności zostały jednoznacznie potwierdzone zeznaniami świadków B. P., B. C. i M. S. – pielęgniarek - współpracowników ubezpieczonej na Oddziale Anestezjologicznym, jak również A. G. i A. B. – przełożonych ubezpieczonej na tym oddziale w spornym okresie.

Również dołączone do akt sprawy przez ubezpieczoną dokumenty prywatne z 1997 r. i 1998 r. (k. 11 i 12 akt sprawy) potwierdzają, że J. Ł. (wcześniej C.) jako pielęgniarka anestezjologiczna pracowała od 1984r. Jak zeznali świadkowie z momentem przejścia z Oddziału Urologii na Oddział Anestezjologii ubezpieczona uczestniczyła w procedurach

anestezjologicznych – ubezpieczona codziennie obsługiwała ok. 4-5 zabiegów, co polegało na przygotowaniu pacjenta do znieczulenia na sali operacyjnej, przygotowaniu sprzętu, asyście przy znieczuleniu, przekazaniu pacjenta na oddział pooperacyjny. Jak wynika natomiast z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych, ubezpieczona do 31 grudnia 1986 r. powyższe obowiązki wykonywała stale w pełnym wymiarze czasu pracy, natomiast od 01 stycznia 1987 r. na jej wniosek motywowany bardzo trudną sytuacją życiową, zmniejszono jej wymiar czasu pracy do 1/2 etatu (k. 31 i 34 akt osobowych)

Podsumowując, stwierdzić należy, że po uwzględnieniu spornego okresu od 1 lutego 1984r. do końca 1986 r., mając na uwadze okres uznany przez organ rentowy w wymiarze 14 lat 4 miesięcy i 15 dni, należy uznać, że ubezpieczona J. Ł. spełnia wymóg legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do obliczenia ustalenia wysokości należnej ubezpieczonej emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

SSO Ewa Piotrowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)